

Ποιος έκλεψε την Κορόνα μου;

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα Βασίλειο πολύ μακρινό, γεννήθηκα εγώ. Δεν είμαι εντελώς σίγουρος πως έγινε αυτό. Κανένας δεν μπόρεσε ποτέ να μου εξηγήσει ποια ήταν η μητέρα μου, ποιος ήταν ο πατέρας μου. Για παππού και γιαγιά δεν τόλμησα ποτέ μου να ρωτήσω. Απλώς γεννήθηκα. Με μια κορόνα στο κεφάλι. Στην αρχή δεν πολυκατάλαβα τι ακριβώς σήμαινε αυτή η κορόνα. Την έβαζα κάθε πρωί. Κοιταζόμουν στον καθρέφτη. Και έλεγα «Τι όμορφος που είμαι! Πόσο μου πάει αυτό το μαραφέτι!» Κάποια στιγμή όμως αποφάσισα να βγω από το δωμάτιό μου. Μέχρι τότε περίμενα να μεγαλώσω. Να δυναμώσω. Και ήρθε και η μέρα που ξεκίνησα για να κατακτήσω τον κόσμο. Δεν είχα καταλάβει, μέχρι τη μέρα εκείνη, τη δύναμή μου.

Το κατάλαβα μόλις ξεκίνησα να περπατώ το μονοπάτι της αυτογνωσίας. Κατάλαβα την καταστροφή που προκαλούσα. Στην αρχή οι υπήκοοι του μακρινού εκείνου Βασιλείου με υποδέχονταν με χειραψίες και αγκαλιές. Κάποιοι πιο φιλικοί με έβαζαν στα σπίτια τους. Με τάζαν, με κοιμίζαν. Και εγώ; Εγώ, αντί για ευχαριστώ τους αρρώσταινα. Τους έκλεβα τον αέρα που ανάπνεαν. Πρώτα από τη μύτη, μετά από τον λαιμό... και κατέληγα να θροιάζομαι στους πνεύμονές τους.

Κάποιοι με άντεχαν εύκολα και κάποια στιγμή με έδιωχναν από μέσα τους. Κυριολεκτικά με τις κλωτσιές. Δεν θα πω πως δεν μου άξιζε, γιατί για επισκέπτης δεν τηρούσα κανένα κανόνα ευγένειας. Τα ήθελα όλα δικά μου!

Κάποιοι άλλοι όμως, δεν είχαν δυνατό οργανισμό και δεν μπορούσαν να με ξεφορτωθούν και έμενα εκεί μέχρι που δεν άντεχαν άλλο και σταματούσαν να αναπνέουν. Να πω πως λυπόμουν θα έλεγα ψέματα. Βλέπετε, δεν έχω συναισθήματα. Δεν είμαι άνθρωπος. Δεν ξέρω να συνυπάρχω. Ξέρω μόνο να υπάρχω και να δυναμώνω και να απλώνομαι. Είμαι ιός. Δεν είμαι υιός. Δεν ανήκω σε καμία οικογένεια και δεν έχω μάθει να αγαπώ.

Κάλπαζα λοιπόν περήφανα και άφηνα στο διάβα μου καμένη γη! Η κορόνα στο κεφάλι μου μεγάλωνε και έλαμπε ολοένα και περισσότερο. Έγινε ο φόβος και ο τρόμος του Βασιλείου. Κλείστηκαν στα σπίτια τους. Έπλεναν τα χέρια τους μέχρι που μάτωναν, γιατί λέει μπορούσα και από τα χέρια αν ακουμπούσαν στο στόμα ή στη μύτη ή στα μάτια να μπω στο σώμα τους και να τους καταστρέψω. Σταμάτησαν τις αγκαλιές. Έτρωγε ο καθένας μόνος του. Σταμάτησαν να ταξιδεύουν. Να συναντιούνται. Ο καθένας κλεινόταν στον εαυτό του. Κατάφερα με άλλα λόγια να μπω στη ζωή τους και να φέρω τα πάνω κάτω. Να τους αποξενώσω.

Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου. Το λέω ξανά. Εγώ απλώς κάλπαζα με την κορόνα στο κεφάλι και εξαπλωνόμουν παντού. Μέχρι που κάποιοι, πιο σοφοί, αποφάσισαν πως έπρεπε λέει να με σταματήσουν. Έπρεπε να με πλησιάσουν και να μου κλέψουν την κορόνα. Μόνο έτσι θα με σταματούσαν. Η κορόνα ήταν η δύναμή μου. Κάτι σαν τα μαλλιά σε εκείνη την ιστορία με τον Σαμψών. Μόλις του έκοψαν τα μακριά μαλλιά, λέει ο μύθος, έχασε τη δύναμή του. Έτσι και εγώ. Αν μου έκλεβαν την κορόνα θα με

αποδυνάμωναν. Θα με αντιμετώπιζαν. Θα με εξουδετέρωναν. Μεταξύ μας, αν και δεν έχω είπαμε συναισθήματα, είχα πια κουραστεί. Είχα αποδείξει πως μπορούσα να νικήσω. Δεν είχα πια διάθεση να καλπάζω. Τα είχα δει και τα είχα κάνει όλα.

Έστειλε λοιπόν ο Βασιλιάς τον ντελάλη του σε όλες τις πόλεις και σε όλα τα χωριά του Βασιλείου και ζητούσε εθελοντές για να μου κλέψουν την κορόνα. Δεν ανταποκρίθηκαν πολλοί. Με είχαν φοβηθεί τόσο, που είχαν σχεδόν όλοι τους παραδοθεί. Είχαν σηκώσει τα χέρια ψηλά και παραδέχτηκαν την ήττα τους. Εμφανίστηκαν όμως κάποιοι. Κάποιοι πιο γενναίοι. Με καθαρό βλέμμα και δυνατή καρδιά. Μια καρδιά που αγαπούσε βαθιά. Τους πιο αδύναμους. Τους πιο ηλικιωμένους. Τους πιο ευάλωτους. Εκείνους που κινδύνευαν πραγματικά από μένα.

Εμφανίστηκαν λοιπόν στην αίθουσα του θρόνου, μπροστά στον Βασιλιά, τρεις. Ήταν και οι τρεις θαρραλέοι. Με βλέμμα λαμπερό και λιονταρίσια καρδιά.

Ένας Επιστήμονας που ήθελε με τα πειράματά του να βρει τον τρόπο να εξαφανίσει την κορόνα από το κεφάλι μου. Ένας πολιτικός που θα οργάνωνε σχέδιο πολύπλοκο με απαγορεύσεις λέει και διατάγματα και ειδικές ομάδες κομάντος, ιπποτών και ελεύθερων σκοπευτών να με κατατροπώσει. Και ένα παιδί. Με ένα βιβλίο στο χέρι. Θα μου έκλεβε λέει την κορόνα από το κεφάλι στο πι και φι, με σχέδιο μυστικό που κανείς ποτέ δεν έπρεπε, ούτε να μάθει, μα ούτε να πει.

Έδωσαν στον Επιστήμονα τον χρόνο που ζήτησε. Θα δοκίμαζε λέει για 3 μέρες στα εργαστήρια του πολύπλοκες εξισώσεις και αντιδράσεις μαγικές. Να ανακαλύψει την ουσία εκείνη που θα έδιωχνε την κορόνα από το κεφάλι μου κλέβοντας ταυτόχρονα και τη δύναμή μου. Πέρασε η μια μέρα μετά την άλλη, αλλά τζίφος! Καμία πετυχημένη προσπάθεια. Αποτυχία πλήρης. Εννοείται πως δεν τα έβαλε κάτω ο επιστήμονας γιατί είπαμε ήταν λαμπρός και θαρραλέος και με καρδιά που νοιαζόταν βαθιά. Απλώς έχασε. Τον νίκησα! Θα συνέχιζε λέει να προσπαθεί απλώς ήθελε χρόνο. Δεν ανησύχησα.

Ο Πολιτικός ζήτησε 3 βδομάδες. Μας έβαλε δύσκολα. Συνεδρίαζε με ειδικούς. Άλλοι του έλεγαν πως έπρεπε να κάνει έτσι και άλλοι γιουβέτσι. Δοκίμασε διάφορα. Στην αρχή αποφάσισε να με αγνοήσει και να μου την φέρει ύπουλα. Απέτυχε. Αντίθετα με δυνάμωσε γιατί μπήκα στους πνεύμονες πολλών και τους έστειλα στο σπίτι τους αδιάβαστους... με συμπτώματα γρίπης. Με άπλωσε παντού. Μετά ξεκίνησε τις απαγορεύσεις. Απαγόρευσε τα ΠΑΝΤΑ. Μη το ένα. Μη το άλλο... «Μην μιλάτε, μην ρωτάτε, μην πολυκυκλοφοράτε. Γάντια πάντα να βάζετε και μάσκες να ζητάτε. Μπόλικο αντισηπτικό να βάζετε στα χέρια... Και αγκαλιές να δίνετε μόνο εικονικά. Φιλιά να μην μου στέλνετε ούτε από μακριά!» Με περιόρισε. Με στρίμωξε λιγάκι στη γωνιά. Ήμουν έτοιμος όμως για αντεπίθεση γιατί είχα δυναμώσει τόσο που ήμουν σχεδόν παντού. Πέρασαν οι 3 του βδομάδες και ήμουν ακόμη ζωντανός, στη σκηνή, σαν ροκ συγκρότημα. Με άντεχε και το σκοινί και φάνηκε στο χειροκρότημα. Θα συνέχιζε, είπε στο βαρύγδουπο του διάγγελμα! Ούτε και αυτός με τρώμαξε.

Έρθε τελικά ή ώρα να δοκιμάσει και το παιδί. Είπε θέλει μόνο τόσο χρόνο όσο θα κρατούσαν 3 φεγγάρια. Δέχτηκα την πρόκληση. Σιγά μην φοβόμουν ένα παιδί. Και μετά; Μετά έβαλε τη μαγική του κάπα και ξετύλιξε την υπερδύναμή του. Τι εννοώ; Να κάνετε υπομονή και να μη χαλάτε την πλοκή. Όταν θα έρθει η ώρα θα σας πω. Βλέπετε δεν ήξερα πως ένα παιδί όλα τα μπορεί! Έβγαλε από το σακίδιο του υπερήρωα τα μυστικά του όπλα. Βιβλία. Βιβλία. Βιβλία. Βιβλία που του χάριζαν ταξίδια μαγικά. Και παιχνίδια διασκεδαστικά. Και λιχουδιές μαγικές. Και αγκαλιές παρηγορητικές. Η υπερδύναμή του ήταν **να μένει σπίτι- με τα βιβλία αγκαλιά- και να μένει υγιής**. Να ταξιδεύει με τη φαντασία του σε μέρη καταπληκτικά. Να με αγνοεί με ένα πείσμα νικητή. Να πλένεται καλά. Να κυκλοφορεί με προσοχή και μόνο σε λιβάδια ανοικτά. Τα κατάφερε. Με κράτησε μακριά του τόσο όσο κρατούσαν τα 3 φεγγάρια. Μου έκλεψε την κορόνα και μου στέρησε τη δύναμή μου. Με έκλεισε ξανά στο παλιό μου δωμάτιο. Μόνος και αδύναμος χωρίς κορόνα στο κεφάλι περίμενα πια τον Επιστήμονα και τον Πολιτικό να μου δώσουν το τελικό κτύπημα. Με είχαν νικήσει. Έπρεπε να το παραδεχτώ. Να πω πως χάρηκα, θα είναι ψέμα. Να πω πως λυπήθηκα, θα είναι ψέμα και αυτό. Είπαμε, δεν έχω συναισθήματα. Είμαι απλώς ένας ιός. Το μόνο σίγουρο είναι πως την κορόνα από το κεφάλι μου μού την έκλεψε ένα παιδί. Ένας υπερήρωας. Ποια ήταν η υπερδύναμή του; **Να μένει σπίτι- με τα βιβλία αγκαλιά- και να μένει υγιής!**

Και ζήσανε κάποιοι καλά, εσείς καλύτερα, και εγώ, ηττημένος και άνευ κορόνας, έζησα αποδυναμωμένος και απομονωμένος. Με νικήσατε οριστικά!